

«Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΡΟΥΛΑΣ»

ΝΕΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Θέατρον «Ολύμπια», 28 'Απριλίου.

ΤΟΥ Κ. Ν. ΛΟΥΡΩΤΟΥ

Με την τρίτη τούτη παράσταση της Νέας Δραματικής Σχολής, με την όποιαν και συμπληρώνεται ο πρώτος κύκλος των φετεινών της επιδείξεων, μάς δόθηκεν ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσουμε μιὰ ἀκόμα ἀξιόλογη τεχνική της κατάκτηση: Τὸ ὅτι, δίνοντας ἔργα με τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ κάθε ἀποψη περιεχόμενον («Κατὰ φαντασίαν ἀσθενής», «Θυσία τοῦ Ἀβραάμ», «Τύχη τῆς Μαρούλας»), κατορθώνει κάθε φορά νὰ ζωντανεῖει τὴν ἰδιαίτην ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ πνεῦμα τους, χωρὶς ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά νὰ κάνει καμμιὰ ἀβάρια στὶς καλλιτεχνικὰς ἀρχές, πάνω στὶς ὁποῖες ἐπιδιώκει νὰ δημιουργήσῃ μιὰ

καινούργια μορφή θεατρικῆς τέχνης γιὰ τὸν τόπον μᾶς.

Πραγματικὰ, ὕστερα ἀπ' τὴν ἀπαλή καὶ νταντελένια ἀτμόσφαιρα τοῦ 17ου γαλλικοῦ αἰῶνα στὸν «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενή», καὶ τῆς βιβλικῆς ἀπλότητος στὴ «Θυσία τοῦ Ἀβραάμ», με τὸ τελευταῖο τοῦτο ἔργο πού τὸ δίδαξε ὁ κ. Παρασκευᾶς, εἶδαμε τὸ παλῆδ ἀθηναϊκὸ ἀρχοντοῦπιτο με τὸν καλόγνωμον κι' εὐγενικὸ νοικοκύρη του, τοὺς ὑπηρετὲς καὶ τὶς ὑπηρετρίες, τοὺς ἔρωτές των, τὰ κουτσμπολιά, τὶς μικρότητες καὶ τοὺς καυγάδες των. Καὶ ὅλα τοῦτα δοσμένα εὐγενικὰ, σάν παιχνίδι ὑποταγμένο καὶ πειθαρχημένο στοὺς ἴδιους νόμους: στὴν τάση νὰ δοθεῖ πάνω στὴ σκηνὴ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἀφοῦ πρῶτα δουλευτεῖ ἀπὸ τὸν τεχνίτη πὺδ θὰ τὸ παρουσιάσει ὄχι πιά ὅπως ἀκριβῶς τὸ βλέπουμε στὴ ζωὴ, ἀλλὰ ντυμένο με τὸ ὄμοιο ροῦχο τῆς τέχνης. Ἄν ἡ τέτοια πειθαρχία δὲν πρυτάνευε στὴν ἔρμηνεία τῆς «Τύχης τῆς Μαρούλας», θὰ βλέπαμε ἴσως περισσότερο πλακωτικὸ ὕφος, πὺδ, χωρὶς νὰ προσθέτῃ τίποτε γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ ἔργου, θὰ κατέστρεφε τὴν ἐντύπωση τῆς συνέπειας πὺδ δημιουργοῦσε τὸ παίξιμο τῶν νέων καλλιτεχνῶν τῆς Σχολῆς.

Γενικὰ θεωρημένο τὸ παίξιμο αὐτὸ, δίνει πολλὰ καὶ καλὰς ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον: Κανένας τους δὲν προσπάθησε πρῶτα-πρῶτα νὰ ἀναδείξει τὸν ἑαυτὸ του ἐπάνω καὶ εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Ἔτσι, φανέρωσαν πῶς μέσα στὴν ομάδα τους δὲν ὑπάρχουν άτομα, παρὰ μόνον σάν συντελεστὲς στὴν ἐπιτυχία τοῦ συνόλου.

Δὲν εἶναι ἐπίσης λίγο τὸ ὅτι καθένας ἀπ' αὐτοὺς, ἐρμηνεύοντας μεγάλους καὶ μικροὺς ρόλους στὰ τρία ἔργα, τοὺς ἔδωσε ὅλους με τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἴδια ἐσωτερικότητα πὺδ δείχνει ὅτι καὶ γιὰ τὴν πῶ ἀσήμενη λεπτομέρεια γίνεται ἡ δουλειὰ πὺδ χρειάζεται, ὥστε τίποτε νὰ μὴ ὑστερεῖ καὶ τίποτε νὰ μὴ παρουσιάζεται παραμελημένο γιὰ νὰ προσεχτεῖ μόνον ἐκεῖνο πὺδ κάνει ἐντύπωση.

Τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου δοσμένα ὅλα ἔντονα καὶ ζωηρά. Καθένας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τῆς Σχολῆς παρουσίασε κι' ἀπὸ ἕναν τόπον στυλιζαρισμένο καὶ συνεπὴ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Ἡ Ζαμπέτα, ἡ τριαντάρα ὑπρέτρια, πὺδ κάθεται ἀπ' τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδυ στὸ παράθυρον καὶ βλέπει τοὺς φαντάρους πὺδ περνοῦν καὶ τὴν πειράζουν, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλλοιώτικη ἀπ' τὴ δεσποινίδα Γιαννακοπούλου στὸ ρόλο αὐτό. Ὁ Ἄντωνης, ὁ παραμάγκερας, ὁ καλόκαρδος καὶ ἀστεῖος τύπος, πὺδ τοὺς ὑπηρετεῖ ὅλους πρόθυμα χωρὶς νὰ παραπονιέται γιὰ τίς σφερικιὰς πὺδ τοῦ δίνουν, βρῆκε τὴν ὀλοκληρωμένη του ἐκφραση στὸν κ. Χατζηπαυλῆ. Τὸ ἴδιο ὁ Κωσταντῆς ὁ ἀμαξᾶς ἀπ' τὴ Ζάκυνθο, με τὴν ἰδιωματικὴν διάλεχτο καὶ τὸν ταπεινὸ χαρακτήρα, ὁ συνηθισμένος τύπος πὺδ σὲ βρίζει ὅταν δὲν ἔχει τίποτε νὰ κερδίσει ἀπὸ σένα καὶ σὲ ἀγαπᾷ ὅταν τὸ σμφέρο τοῦ τὸ ὑπαγορεύει, πὺδ καλὰ δοσμένος μ' ὄλο πὺδ σὲ μερικὰς στιγμῆς — σὲ πολὺ λίγες — ὁ κ. Μερδενσιάνος ἐξεχρῆστανε γιὰ νὰ ξαναβρεῖ ἀμέσως τὴ γραμμὴν του. Στὸν κ. Γενεράλη δὲ θάρχα τίποτε ἄλλο νὰ παρατηρήσω — καὶ τὸ κάνω γιὰτὶ ὡς τὰ τώρα μᾶς ἐσυνήθισεν νάχουμε ἀξιῶσεις ἀπ' αὐτὸν — παρὰ μόνον νὰ

προσέχει λίγο περισσότερο τὴν κίνηση τοῦ ὅταν παίξει τὸ ρόλο ἐνὸς γέρου. Καὶ τὰ ἄλλα μᾶς ἔδωσε ἕναν τόπον χωριάτη ἀπ' τὴν Ἄντρον, ἀγαθὸν καὶ παραδόπιστον, πὺδ εἶναι ὡστόσο πάντα ἱκανὸς νὰ ἐχτιμήσῃ τὴν εὐγένεια καὶ τὴ μεγαλοψυχία.

Ἡ δεσποινὶς Τριανταφύλλου, στὸ ρόλο τῆς Μαρούλας πολὺ καλὴ. Πιστεύω ὡστόσο ὅτι θὰ μπορούσε νὰ μᾶς δώσει πῶ ἔντονα τὸν τόπον τῆς ὅπως τῆς ἐκτρέπε ὁ ρόλος πὺδ ἐομήνεψε.

Με πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ με περισσότερὴ ἐσωτερικότητα δοσμένος ὁ τύπος τοῦ Χρήστου τοῦ μάγκερα ἀπ' τὸν κ. Μακρίτη, ὁ ὁποῖος κατάρθρωσε σὲ στιγμῆς νὰ μᾶς συγκινήσῃ με τὸ ἀπόδημο παίξιμό του.

Καλὰ ἐπίσης δοσμένοι οἱ τύποι τοῦ Νικόλα τοῦ καμαριέρη ἀπ' τὸν κ. Μπόζεμπεργκ, τοῦ Παγκράτη ἀπ' τὸν κ. Συριόπουλο, τοῦ Σταμάτη τοῦ πορτιέρη — ἰδιαίτερα αὐτὸς — ἀπ' τὸν κ. Κουριάτη καὶ τοῦ Θανάση τοῦ περβολάρη ἀπ' τὸν κ. Τσισιάνη. Γιὰ τὸν τελευταῖο τοῦτο καθὼς καὶ γιὰ τὸν κ. Χειμωνίδη, στὸ ρόλο τοῦ ἐσολογῶν, θὰ εἶχα νὰ παρατηρήσω ὅτι θὰ μπορούσαν — δὲν ξέρω κατὰ πόσον εἶχαν τίς δυνατότητες — νὰ ἦσαν πολὺ καλλίτεροι.

Με πολὺ ἀσθημα καὶ ψυχολογία τὰ κοστουμια ὅλων τῶν προσώπων τοῦ ἔργου καὶ ἰδιαίτερα τοῦ πορτιέρη, τοῦ παραμάγκερα καὶ τοῦ σταυλίτη.

Κλείνοντας τὸ σημερινὸ μου σημείωμα ἔχω με χαρὰ νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἡ Νέα Δραματικὴ Σχολὴ στερεώνει κάθε μέρα καὶ πὺδ πολὺ τὴν ἀξιόλογη θέση τὴν ὅποιαν ἔχει καταλάβει ἀπὸ καιρὸ τώρα — χάρις στὶς φιλότιμες προσπάθειες δασκάλων καὶ μαθητῶν — στὴ γενικώτερη προσπάθεια τῶν ἀνθρώπων τῆς τέχνης γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ θεάτρου τοῦ τόπου μᾶς.

ΝΙΚΟΣ ΛΟΥΡΩΤΟΣ